

Innomotivoivaa ja liukuhihnatyötä

Kaikentietävästä Wikipediasta löytyy, että innovaatio eli uudennus on jokin uutuuus. Innovaatiohan sanana on jotain sellaista, josta me suomalaiset saamme olla ylpeitä. Innovaatio-sanana juuri on lähtöisin suomen kielen into-sanasta. Innostunut, innokas, innovaatio. Eli innovaatio on jokin uusi asia, joka on syntynyt keksijän ollessa suuressa innostuneisuuden flow-tilassa. Kerran joku väitti, että sana juontaa juurensa englannin kielestä, tai jopa jostain latinan novus-sanasta, mutta sehän on täyttä soopaa. Innostunut on englanniksi enthusiastic, joten innovaatio olisi niin muodoin entusiasiaatio. Ruotsiksi se taas on ivrig, joten innovaatio olisi ivrigaatio.

Innovaation ja massatuotannon vastakkainasettelu on runsaasti ajatuksia herättävä. Nimittäin, alalla kuin alalla, yritykset hyvin mielellään pyrkivät kehittämään jotain, jolla erottua kilpailijoista. Esimerkiksi Alko on erottautunut innovoimalla itselleen alkoholituotteiden vähittäismyyntimonopolin. Sitä ei voida enää toistamiseen keksiä, joten Alkolla on kyllä siinä mielessä hyvin pullat uunissa. Joku eduskunnassa töissä oleva ihminen voisi tietenkin innovoida, että murretaan tuo monopoli. Erottumista saa aikaiseksi myös jollain keksinnöllä, joita myös siis innovaatioiksi kutsutaan. Tarkoituksena saada siitä innovaatiosta massatuote, jotta saisivat myyntituottoina niin paljon rahaa, että omistajat voisivat kuluttaa päivänsä yrittäessään innovoida, mitä niillä rahoilla tekisivät. Niin simppeleä se on.

Tietotekniikassa innovaatioita vilisee. Eikä niitä varten tarvitse keksiä digitaalisessa viestinnässä käytettävää Viterbi-algoritmia tai tiedonsiirron nopeutuksessa käytettävää optista valokaapelivahvistinta. Näillä aikansa innovaatioilla - Viterbi-algoritmi kehitettiin 60-luvulla - kamppailtiin tämän vuoden Millenium-palkinnosta. Ihan tavallinen pulliainenkin voi innovoida. Ei siihen tarvita kuin kekseliäisyyttä. Otetaan esimerkiksi Alex Tew. Muutama vuosi sitten tuo parikymppinen brittipiskelija teki miljoonan pikselin alueen kotisivulle, jاکoi sen sadan pikselin alueisiin ja alkoi myydä niitä sadan dollarin hintaan. Siis dollari per pikseli. Eli miljoona dollaria! Ja kuinka ollakaan, idea lumivyörähti ja kaveri sai miljoonansa. Tuo kertoo jo varsin hyvin, että kellä tahansa on mahdollisuus mihin tahansa, varsinkin internetissä.

Usein meillä raskaan työn raatajilla, normaalin palkkatyön parissa puuhastelevilla pienillä ihmisillä ei riitä energiaa moisten kuningasajatusten tuottamiseen. Tai ainakin näin luulemme. Kaikkeenhan riittää aikaa ja energiaa, jos vain löytyy riittävästi motivaatiota, tuota luovuuden jumalten kunnioittamaa ahkeruuden airueiden nauttimaa nektaria, joka usein innovaatioiden syntyyyn niin saumattomasti liitetään. Minäkin olen käyttänyt lukuisia motivaatio-yksiköitä sen miettimiseen, miten saisin päätoimittajan maksamaan itselleni parempaa palkkaa. Ahneus, laiskuus ja mukavuudenhaluhan ovat niitä parhaita motivaattoreita vallan ja seksin lisäksi. Tai no, parhaathan löytyvät sieltä Maslowin portaikon alapäästä. Mutta tuohon palkka-asiaan, olen monasti sanonut päätoimittajalle, että olen juuri tekemässä suurta kirjallista innovaatiota, minulle pitäisi nyt ehdottomasti maksaa lisää palkkaa, vähentää työtehtäviä ja antaa ylimääräisiä lomaviikkoja, koska tunnetustihan luovuus vaatii kiireetöntä ja stressitöntä joutenoloa - ilman mitään sitoumuksia mihinkään suuntaan. Kirjoitinkin esimiehelleni sähköpostia, että Pulitzer-palkinnon saamiseksi tarvitsee ehdottomasti olla riippumaton. Harmikseni vain innostuneisuuden tilassani olin unohtanut kirjoittaa tuon "olla"-sanana siihen lauseeseen...

PS.

Valtakunnallinen Systemityölehden kilpailukysymyskilpailukin julistetaan nyt ratkaistuksi. Molemmat vastaukset olivat erittäin hyviä, toinen niistä jopa oikein. Jutun jujunahan oli lähteä purkamaan arvoitusta takaperin ja kääntämällä laskutoimitukset vastakkaisiksi, kertolaskut jakolaskuiksi ja niin edelleen. Kompana siinä voidaan pitää sitä, että 3/4:lla kasvattaminen tarkoittaa kertomista 7/4:llä, sen käänteistoimitus on kertominen 4/7:llä ja 1/3:aan vähentäminen taas tarkoittaa jakamista kolmella, ei kertomista 2/3:lla. Vai miten se nyt oli? Vastaus siis muodostuu näin: 2 kerrotaan 10:llä, saadaan 20. Tästä vähennetään 8, saadaan 12. 12:n neliojuuri on 144, johon lisätään 52, saadaan 196. Tämän neliojuuri on 14, joka kerrotaan 3:lla, saadaan 42. 42 kerrotaan 7:llä, saadaan 294. 4/7 249:stä on 168, joka lopuksi jaetaan 3:lla, vastaus on siis 56. Tämä siis oli oikea vastaus. Muttamutta. Harvinaisen paljon toimitusta ja varsinkin lehtitalon atk-osastoa työllisti lähteessä oleva virhe! Lähteenä käytetty Matematiikan käsikirja nimittäin sekoitti kolmasosaan vähentämisen ja kolmasosalla vähentämisen. Lähteen mukaan oikea vastaus olisi ollut 28. Mitäpä tästä opimme? Ei kannata luottaa yhtään mihinkään ikinä. Kaikki ei ole totta, ei edes Internetissä. Mutta joka tapauksessa, palkintotehtävä ei ollut ollenkaan helpoimmasta päästä, mutta tokihan palkinnon upeuskin jo vaatii vaativaa ja eritoten innovoitunutta suoritusta. Nopeimmin oikea vastaus tuli Jaana Siukolalta. Onneksi olkoon!